

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת וארא
ג' שבט שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 3

י"א אל י"ז מוסדות היכל הקודש הרמ"ל

נותן שיעור בקבלה פעם בשבוע", האברך עוד לא תפס מה מוהרא"ש אומר לו, אז הוא שאל את מוהרא"ש: "מתי השיעור? אני יכול גם להגיע לשיעור?" אומר לו מוהרא"ש: "מה פירוש, כל ליל שישי אני מוסר שיעור בקבלה..."

וראש הישיבה שליט"א הסביר זאת: מה <<<

סיפור לשלחן השבת

החכמים הקדושים מספרים (ויקרא רבה ט, ט): "רבי מאיר הוה יתיב ודריש בלילי שבתא, הוה תמן חדא אתתא יציבא ושמעה ליה תנתא מדרשא, היה אישה שהייתה הולכת בכל ליל שבת לשיעור שהיה מוסר התנא הקדוש רבי מאיר בעל הנס, אמתינת עד דיחסל ממדרש", שבוע אחת התנא רבי מאיר משך את השיעור יותר מאוחר מהרגיל והאישה חשבה שהיא תמתין עד שהוא יסיים את השיעור. "אזלה לבייתה, אשכחא בוצינא טפי", כשהיא הגיעה הביתה כבר היה חושך בבית, הנרות כבר כבו, "אמר לה בעלה, אן הוית", כשבעלה שאל אותה: איפה היית? "אמרתי ליה אנא יתיבא ושמעה קליה דרושה", היא ענתה: בשיעור של התנא הקדוש רבי מאיר, "אמר לה כן וכן לא אעילת להקא עד דאזלת ורוקת באנפי דרושה", בעלה היה אדם רע, כעסן, לץ; והוא אמר לה: את לא יכולה להיכנס לבית עד שאת לא הולכת לירוק בפרצוף של הבעל דרשן, והוא סגר את הדלת. "יתיבא שבתא קמיינתא תגינא ותליתא, אמרין לה מגירתא פדו אתון צהיבין, אתינן עמך לגבי דרושה", האישה הייתה אישה כשרה והיא חשבה לעצמה: עדיף להישאר בחוץ מללכת לבזות את התנא הקדוש רבי מאיר, והיא הלכה לחברה לישון, כך עברו כמה שבועות שהם היו פרודים. "כין דחמי תהון רבי מאיר צפה ברוח הקדש", והתנא <<<

שבת קודש פרשת חיי שרה, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת ב'קריית ברסלב' - ליבערטי; ובשבת בבוקר לאחר התפילה ראש הישיבה שליט"א המשיך בסיפורי מעשיות, והתחיל עוד פעם מעשה ה', מבן מלך שהיה מאבנים טובות.

הקדים ראש הישיבה שליט"א בטרם התחיל ללמד את המעשה מתוך הספר: בסיפורי מעשיות של רבינו טמונים סודות התורה, כוונות עמוקות, אבל אנו צריכים לראות מה אנו יכולים ללמוד מזה לחיים לעובדא ולמעשה, כמו שמוהרא"ש זכרוננו לברכה לימד אותנו תמיד, לחפש מה לעובדא ולמעשה - מה שאנו יהודים פשוטים יכולים לחקות.

אברך סיפר לי: פעם עלה בדעתו רעיון שמוהרא"ש ימסור שיעור בקבלה; מוהרא"ש מסר שיעור כל ליל שישי ליהודי 'עמך' יהודים פשוטים, שאז אי אפשר לדבר ממש מגלוי אלקות, בגלל שמגיעים 'אנשים פשוטים' ומוהרא"ש צריך להוריד עצמו ולדבר על דברים פשוטים (כך הוא חשב), לכן אולי כדאי לעשות פעם בשבוע שיעור לאברכים המרוממים; ויקראו רק לבני עליה, 'חשובי אנשי שלומינו' לשיעור ומוהרא"ש יוכל לדבר יותר פתוח קבלה וכו'. למעשה הוא נכנס למוהרא"ש לבקש שימסור שיעור בקבלה פעם בשבוע, מוהרא"ש ענה לו: "אני כבר

כל התכלית של לימוד קבלה? רק שזה יקרב את האדם לקב"ה, ואת זה מוהרא"ש עשה בשיעור השבועי בליל שישי, הוא סיבב בחכמה עם תורות ומעשיות וכדומה, אבל כשיצאו מהשיעור מצאו את עצמם אצל הקדוש ברוך הוא, פתאום התחילו לדבר לקב"ה, לשוחח עם הקב"ה, לדבר מהקב"ה - כל הבן-אדם השתנה, נהיו דבוקים בקב"ה, כך מוהרא"ש לקח את כל העניין של הקבלה לעובדא ולמעשה, לחיות עם זה במציאות.

וראש הישיבה שליט"א פתח במעשה, רבינו הקדוש סיפר:

מַעֲשֵׂה בַמֶּלֶךְ אֶחָד שְׁלֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים, וְהֶלֶךְ וְעָסַק בְּדַאקטוֹרִים, כְּדֵי שְׁלֹא תִהְיֶה מַלְכוּתוֹ נֶהְפֶּכֶת לְזָרִים, וְלֹא הוֹעִילוֹ לוֹ. וְנָזַר עַל הַיְהוּדִים שְׂיִתְפַּלְלוּ בְּעִבְרוֹ שְׂיִהְיוּ לוֹ בָּנִים. וְהָיוּ הַיְהוּדִים מִבְּקָשִׁים וּמִחֻפְשִׁים צְדִיק, כְּדֵי שְׂיִתְפַּלְל וְיַפְעֵל שְׂיִהְיוּ לוֹ בָּנִים, וּבְקִשׁוֹ וּמִצְאוֹ צְדִיק גָּנוּז.

אמר ראש הישיבה שליט"א: רבינו אומר לנו כאן דברים מבהילים 'בקשו ומצאו צדיק גנוז', כשאדם מחפש צדיק, הוא רוצה להיות מקורב לצדיק - הוא ימצא את הצדיק, כמו

שאומרים חז"ל (יומא לח:): "ראה הקדוש ברוך הוא שצדיקים מועטין עמד ושתלן בכל דור ודור", הקב"ה שתל צדיקים בכל הדורות. שומעים אנשים אומרים: "היום יש צדיקים? בזמנים של פעם היו צדיקים אבל היום הרי כבר אין..." אבל חכמינו הקדושים אומרים אחרת, שבכל דור יש צדיקים, אם מחפשים אותם ומבקשים מהקב"ה 'אני רוצה למצוא את הצדיק שיכול להכניס בי שאני יחיה עם המחשבה שאתה איתי' - אז ימצאו את הצדיק.

וְאָמְרוּ לוֹ שְׂיִתְפַּלְל שְׂיִהְיוּ לְהַמְלֶךְ בָּנִים, וְעָנָה שְׂאִינוֹ יוֹדֵעַ כָּלֵל.

זה הסדר אצל הצדיקים שבתחילה הם מתחמקים ואומרים שהם לא יכולים.

וְהוֹדִיעוּ לְהַמְלֶךְ, וְשָׁלַח הַמֶּלֶךְ פְּקֻדָתוֹ (שְׁקוֹרִין אֻקְאוֹ) אַחֲרָיו, וְהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְהַמְלֶךְ. וְהִתְחִיל הַמֶּלֶךְ לְדַבֵּר עִמּוֹ בְּטוֹב: הֲלֹא אַתָּה יוֹדֵעַ, שְׂהַיְהוּדִים הֵם בְּיַדִּי לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּרִצּוֹנִי. עַל כֵּן אֲנִי מִבְּקָשׁ מִמֶּךָ בְּטוֹב שְׂתִתְפַּלְל שְׂיִהְיוּ לִי בָּנִים. וְהִבְטִיחַ לוֹ שְׂיִהְיֶה לוֹ בְּאוֹתָהּ שָׁנָה יָלֵד. וְהֶלֶךְ לְמִקְוָמוֹ, וַיֵּלְדָה הַמַּלְכָּה בֵּת, וְהָיְתָה אוֹתָהּ הַבֵּת מְלֻכָּה יַפְת־תָּאֵר מְאֹד, וּכְשֶׁהָיְתָה בֵּת אַרְבַּע

לֹא דָיו לְמַאִיר לְהִיּוֹת שָׁנָה לְקוֹנֹה, דִּתְנִי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל גְּדוֹל שְׁלוֹם שְׁטֵם הַגְּדוֹל שְׂנִכְתַּב בְּקִדְשָׁה אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִמְחָה עַל הַפְּמִים בְּשִׁבִיל לְהַטִּיל שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ, אוֹ בִטַח שְׁמוֹ שֶׁל רַבִּי מַאִיר יִמְחָה כְּדֵי לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ; רוֹאִים מִכָּאן כִּמְהָרָה חֲשׂוֹב שִׂיְהִיָּה שְׁלוֹם בֵּין הַבַּעַל לְאִשְׁתּוֹ.

שים בצד את כל החכמות המדומות ותעשה לענין; אל תעשה את עצמך לכוזה בטלן, אם אשתך מתאמצת עם עבודות הבית תעזור לה. בזה שאתה עוזר לה אתה עוזר לעצמך; אתה לא עושה טובות לאף אחד רק לעצמך, כי על ידי זה תהיה לך אישה בריאה, אישה רגועה ואישה שמחה.

(עצתו אמונה משפטים תשע"ט)

שאל אותה: את יכולה לעשות לחש? היא נבהלה ואמרה את האמת שהיא לא יכולה. אמר לה רבי מאיר: אז תרקי שבע פעמים בפנים שלי, וכך תהיה לי רפואה, "עבדה הקין. אמר לה איזילי אמרי לבעליך את אמרת חדא זימנא ואנא רקית שבע זימנין", וכך היא עשתה. ורבי מאיר אמר לה: לכי הביתה ותגידי לבעלך: אתה אמרת לי לירוק פעם אחת, אבל אני ירקותי שבע פעמים.

"אמרו לו תלמידי רבי קה מבזין את התורה, לא הנה לך למימר לחד מינין למלחש לך", התלמידים שאלו: זה כבוד התורה? למה רבינו לא אמר לנו שהוא אמר לה לירוק על רבינו, היינו מסדרים אותו שלא יעז לעשות כך?! "אמר להו

הקדוש רבי מאיר בעל הנס ראה זאת ברוח הקודש, "אמר להו אית מנכון אתתא דחפימא למלחש בעינא", אז הוא הוציא שמועה שמאד כואבת לו העין, הוא מרגיש שזה שורף לו, ומי שיכול לעשות לו לחש על זה שיבוא. (פעם היה רפואה כזאת, שהיו יורקים על העין ואמרו כמה מילים, וכך נתרפאו).

"אמרין לה מגירתא פדו את אלת ורוקת באנפיה ותשרי לבעלך", אמרו החברות לאישה: לכי לירוק בעין של רבי מאיר, וכך בעלך ישלים איתך. "בין דיתבא קמי אידחילת מיניה, אמרה ליה רבי לית אנא חפימא למלחש עינא, אמר לה אפלו הכי רוקי באנפי שבע זמנין ואנא מינשים", והיא הלכה, ורבי מאיר

שָׁנִים, הִיְתָה יְכוּלָה כָּל הַחֲכָמוֹת וּלְזַמֵּר בְּכָל־י שִׁיר, וְהִיְתָה יוֹדַעַת כָּל הַלְשׁוֹנוֹת. וְהָיוּ נוֹסְעִים מְלָכִים מִכָּל הַמְּדִינוֹת לְרֹאוֹתָהּ, וְהָיָה שְׂמֵחָה גְדוֹלָה עַל הַמֶּלֶךְ.

אַחֲרֵי־כֵן נִכְסַף הַמֶּלֶךְ מְאֹד שִׁיְהִיָּה לוֹ בֵּן, כִּי שָׁלָא תִהְיֶה מִסִּבַּת מְלָכוּתוֹ לְאִישׁ זָר, וְגִזַּר שׁוֹב עַל הַיְהוּדִים שִׁיתְּפִלְלוּ שִׁיְהִיָּה לוֹ בֵּן, וְהָיוּ מִבְּקָשִׁים וּמִחֲפָשִׁים אֶת הַצַּדִּיק הַנִּלְוֹ וְלֹא מֵצְאוּ אוֹתוֹ, כִּי כָּבֵד נִפְטָר. וּבְקִשׁוֹ עוֹד וּמֵצְאוּ עוֹד צַדִּיק גָּנוּז, וְאָמְרוּ לוֹ שִׁיתֵן לְהַמֶּלֶךְ בֵּן, וְאָמַר שְׂאִינִי יוֹדַע כָּלֵל. וְהוֹדִיעֵנו לְהַמֶּלֶךְ, וְאָמַר לוֹ הַמֶּלֶךְ גַּם־כֵּן כֵּן־לֵ: הֲלֹא הַיְהוּדִים בְּיָדֵי וְכוּ', כֵּן־לֵ. אָמַר לוֹ הַחֲכָם (הֵינִי זֶה הַצַּדִּיק הַנִּלְוֹ): תוֹכַל לַעֲשׂוֹת מַה שְׂאֲצִוְהָ? אָמַר הַמֶּלֶךְ: הֵן. אָמַר לוֹ הַחֲכָם: אֲנִי צָרִיךְ שֶׁתָּבִיא כָּל הַמִּינֵי אֲבָנִים טוֹבוֹת, כִּי כָּל אֶבֶן טוֹב, יֵשׁ לוֹ סָגְלָה אַחֲרָת, כִּי יֵשׁ אֶצְלַת הַמְּלָכִים סֶפֶר שֶׁפְּתוּב בּוֹ כָּל מִינֵי הָאֲבָנִים טוֹבוֹת. אָמַר הַמֶּלֶךְ: אֲנִי אוֹצִיא חֲצִי מְלָכוּתִי כִּי שִׁיְהִיָּה לִי בֵּן. וְהֵלֶךְ וְהִבִּיא לוֹ כָּל מִינֵי הָאֲבָנִים טוֹבוֹת וּלְקַחֵם הַחֲכָם וְהִדְקָם. וּלְקַח כּוֹס יַיִן וְנָתַנָּם לְתוֹכוֹ, וְנָתַן חֲצִי הַכּוֹס לְהַמֶּלֶךְ לְשִׁתּוֹת וְחֲצִיָּה לְהַמְּלָכָה. וְאָמַר לָהֶם שִׁיְהִיָּה לָהֶם בֵּן שִׁיְהִיָּה כָּלֵל מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת, וְהָיוּ בּוֹ כָּל הַסָּגְלוֹת שֶׁל כָּל הָאֲבָנִים טוֹבוֹת, וְהֵלֶךְ לְמִקְוָמוֹ. וַיִּלְדָּה בֵּן, וְנִעְשְׂה שְׂמֵחָה גְדוֹלָה עַל הַמֶּלֶךְ. וְהָבֵן הַנּוֹלָד לֹא הָיָה מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת. כִּשְׁהָיָה הַבֵּן בֵּן אַרְבַּע שָׁנִים הָיָה יָפֵה־תֹאֵר מְאֹד וְחֲכָם גְּדוֹל כָּלֵל הַחֲכָמוֹת, וְהָיָה יוֹדַע כָּל הַלְשׁוֹנוֹת, וְהָיוּ נוֹסְעִים מְלָכִים לְרֹאוֹתוֹ.

וְהִבֵּת מְלָכָה רָאָתָה שְׂאִינָה חֲשׂוּבָה כָּל־כֵּן וְנִתְקַנְאָה בּוֹ. רַק זֹאת הָיָה נְחֻמָּתָהּ, בְּאֲשֶׁר שְׂאִיתוֹ הַצַּדִּיק אָמַר שִׁיְהִיָּה כָּלֵל מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת. טוֹב שְׂאִינִי מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת.

והסביר ראש הישיבה שליט"א: זה מילים מבהילות, רבינו מגלה לנו פה שאם רוצים ילדים טובים, רוצים שיהיו ילדים בריאים, רוצים לזכות לילדים שהם 'אבנים טובות',

אבנים יקרות ויהלומים, שיש בהם את כל מיני הסגולות, אזי צריך לזכור היטב מה שהצדיק ציווה על המלך, שיתחלק עם המלכה מגביע היין של כל סוגי האבנים טובות, שהמלך ישתה חצי מהגביע והמלכה את החצי השני, וזה מה שהוא התכוון ללמד אותם שהבעל הוא חצי והאישה היא חצי, שהבעל ידע שכל הדברים שיש בבית הם חצי ממני, והחצי השני זה מאשתי, ואותו דבר האישה צריכה לדעת, שהכל זה חצי שלה והחצי השני זה של בעלה, בעל ואישה חיים ביחד, אני חצי והיא חצי, אף אחד לא מתגאה על השני, ואז יכולים לצאת מהבית הזה ילדים בריאים, ילדים חכמים, ילדים שיש בהם את כל סוגי הסגולות שבעולם, ילדים שהם כל כולם טוב.

את זה הורים צריכים לזכור תמיד: לא לריב אף פעם אחד עם השני ולחיות ביחד באהבה.

יש הורים שיש להם רגשות אשם, 'אני לא אבא טוב...', 'אני לא אמא טובה...', וחושבים: 'אולי אם אני אקנה מתנות לילדים שלי, כך אני אהיה טוב אליהם...' - אומר ראש הישיבה שליט"א: על ידי מתנות לא נהיים אבא טוב, על ידי מתנות לא נהיים אמא טובה, מתנות לא ישנו ולא יועילו בכלום; אם אתה מרגיש שאתה רוצה לתת מתנה לבנך, יש מתנה אחת שאתה יכול לתת לו, שהבית שלך יהיה בית כזה שהאבא יודע שהוא רק חצי והאמא יודעת שהיא רק חצי, האבא מכבד את האמא והאמא מכבדת את האבא - זו המתנה הכי יפה שאתה יכול לתת לילד שלך.

הקב"ה נתן לי את הזכות שאני כבר יושב 16 שנה עם בחורים, כן ירבו, וראיתי כל השנים, שרוב רובן של הבעיות עם בחורים זה אצל כאלה בחורים שמגיעים מבית שההורים רבים בבית, איפה שאין אהבה בין ההורים, בוודאי שתמיד יש יוצא מן הכלל, במקרים מסוימים

זה אחרת, לצערנו קורה גם בילדים שמגיעים מבתים בריאים שהם עוזבים את דרך התורה רחמנא ליצלן, אבל זה אחוז מאד קטן, על פי רוב כל הבעיות הן רק בילדים שמגיעים מבתים לא בריאים.

וכך גם הפוך, ילד שמגיע מבית בריא שההורים מסתדרים, ויש אהבה בין ההורים, אין צורך לפחד שהילד יעזוב את דרך התורה, מכיוון שכזה ילד לא יחפש לברוח מהבית, ולא כל כך מהר יחפש אושר זר.

ואת זה רבינו מלמד אותנו איך אפשר לזכות לילדים בריאים, כשחיים בשלום עם האישה ומתחלקים בהכל חצי חצי, אז זוכים לילדים בריאים, בשביל זה אנו צריכים את רבינו, את הצדיק - החכם שנותן לנו עצה איך לזכות לילדים בריאים, וזה מדויק בלשון רבינו הצדיק הראשון רבינו מכנה אותו צדיק, ואת הצדיק השני רבינו מכנה אותו חכם, מכיוון שהצדיק הראשון רק בירך את המלך שיהיו לו ילדים ולכן עדיין לא מגיע לו התואר חכם, אבל הצדיק השני שהוסיף למלך דרך כיצד לבנות את ביתו, ונתן לו עצה איך הוא יזכה לילדים בריאים - הוא כבר חכם, הוא יכול לעזור למלך בעצתו איך לא ליפול לשום בעיה.

[הרה"ק מסאטמאר זכותו יגן עלינו אמר פעם, אומרים בהגדה של פסח: "כנגד ארבעה בנים דברה תורה, אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול", מדוע אומרים 'אחד חכם ואחד רשע' היה צריך לכתוב אחרת 'אחד צדיק ואחד רשע'? אלא אחד שהוא צדיק בלבד ולא חכם, אי אפשר לו להיות בחברת רשע בגלל שהוא יכול להיות מושפע ממנו חלילה, ודוקא צדיק שהוא חכם הוא יכול להיות בחברת רשע מכיוון שלו כבר יהיה את העצה איך לא להיות מושפע מהרשע].

והמשיך ראש הישיבה שליט"א: אצל רבינו

'שלום בית' היה יסוד היסודות, ואת זה ראינו אצל מוהרא"ש זכרוננו לברכה. וראש הישיבה שליט"א סיפר: שבוע אחד 'בשיעור ליל שישי' לפני חנוכה מוהרא"ש מסר שיעור על 'שלום בית', ובסוף השיעור מוהרא"ש התבטא: זה מה שדיברו? שלום בית? אנשים באו בנסיעה מרחוק כדי לשמוע שיעור על חנוכה במחשבה בטח ידבר על 'האורות של חנוכה' על עניינים עמוקים... ודיברו בעניין שלום בית בלבד...?" ומוהרא"ש סיים: אבל תעיינו בשולחן ערוך (אורח חיים סימן תרעח סעיף א') ותראו ששלום בית זה מההלכות הקשורות לחנוכה והמחבר פוסק: "מי שאין ידו משגת לקנות גר חנוכה וגר שבת, יקנה גר שבת מפני שלום ביתו", רואים מזה שהשולחן ערוך גם מדבר על שלום בית בהלכות חנוכה..."

ממשיך ראש הישיבה שליט"א ואומר: כבר מגיעים הימים המאירים של חנוכה, צריכים לדעת שמתנת חנוכה הכי יפה שההורים יכולים לתת לילדיהם זה שהם יקבלו על עצמם לדבר יפה אחד עם השני.

אתה לא יכול לתאר לעצמך מה קורה במוח של ילד שרואה שההורים שלו לא מסתדרים ביניהם, הילד נהיה מבוהל ומבולבל, הוא לא יודע מי צודק האבא או האמא, ילדה סיפרה לי שהיא הייתה תמיד רגילה לשמוע ויכוחים, שאבא ואמא רבים, ומספרת שהיא הייתה עומדת לילות שלמים מחוץ לחדר ההורים, בפחד שמא אחד מהם יברח... כל מגירה שהיא שמעה שנפתחה, הגביר את פחדה: היא חשבה 'אולי אורזים, אולי אחד הולך לברוח, עם מי אני אשאר?...' כך היא גדלה כל השנים עם פחדים.

לכן הדבר הטוב ביותר שהורים יכולים לתת לילדיהם שהם יסתדרו אחד עם השני, ילד לא צריכים אוברבורד, לא מכונית עם שלט,

בוודאי שמותר לתת לפעמים מתנה לילד אבל לא זה מה שיגרום שההורים יהיו יותר טובים בעיניהם.

יש הורים שאומרים: "אבא שלי אף לא הביא לי דמי כיס, אני רוצה להיות אבא טוב ותמיד אתן לילדי דמי כיס", או: "אבא שלי אף פעם לא נתן לי חטיפים, אני אהיה אבא טוב וכן אתן לילדי חטיפים", אבל זה לא נכון, מכיוון שילד יכול לגדול ללא דמי כיס או חטיפים, אבל דבר אחד ילד חייב שיהיה לו 'בית בריא עם הורים שהם חיים חצי חצי', זה הכרחי לחיים של הילד.

ואת זה צריך לקבל על עצמנו, שאפילו שהאישה כועסת, צועקת וכו', לא לקחת את זה ללב, זה יעבור, עוד מעט היא תירגע.

פַּעַם אַחַת הָיָה הֶבֶן מְלֶךְ מְחַתֵּךְ עֵצִים וְנִקְּףָה בְּאַצְבָּעוֹ, וְרָצְתָה הַבַּת מְלֶכָה לְכַרְךָ אֶת אֶצְבָּעוֹ, וְרָאֲתָה שָׁם אֶבֶן טוֹב, וְנִתְקַנְנָא בּוֹ מְאֹד וְעִשְׂתָּה עֲצָמָה חוֹלָה, וּבָאוּ בְּמָה דְאִקְטוֹרִים, וְלֹא הָיוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת לָהּ רְפוּאָה, וְקָרְאוּ לְמַכְשָׁפִים. וְהָיָה שָׁם מְכַשֵּׁף, וְנִלְתָה לוֹ הָאֲמַת, שֶׁהִיא עִשְׂתָּה עֲצָמָה חוֹלָה, כִּנְ"ל, וְשָׁאַלָה אוֹתוֹ אִם יוּכַל לַעֲשׂוֹת כְּשׁוֹף לְאָדָם שִׁיְהִי מְצַרְע. אָמַר: הֵן. אָמְרָה לוֹ: אוּלַי יִבְקֹשׁ מְכַשֵּׁף שִׁיִּבְטֵל הַכְּשׁוֹף וְיִתְרַפֵּא. אָמַר הַמְכַשֵּׁף: אִם יִשְׁלִיכּוּ הַכְּשׁוֹף אֶל הַמַּיִם, לֹא יוּכְלוּ לְבַטְלוֹ עוֹד. וְעִשְׂתָּה בֵּן, וְהִשְׁלִיכָה הַכְּשׁוֹף אֶל הַמַּיִם, וְנַעֲשֶׂה הֶבֶן מְלֶךְ מְצַרְע מְאֹד, (וְהָיָה לוֹ) עַל חֲטָמוֹ צְרַעַת וְעַל פָּנָיו וְעַל שְׂאֵר גּוּפוֹ, וְעַסְק הַמְלֶךְ בְּדִקְטוֹרִים וּבְמַכְשָׁפִים וְלֹא הוֹעִילוּ.

מהו החתך שהבן מלך קיבל, מהי האבן הטובה שהיא ראתה שם? - ראש הישיבה שליט"א הסביר: אנשים מתפלאים על כל אלו שמתקרבים לרבינו הקדוש: מה הוא מצא בברסלב? מה הוא מקבל בברסלב? - אומר ראש הישיבה שליט"א: באמת אי אפשר לראות מבחוץ מה רבינו עושה לאדם, מבחוץ האדם

נראה אותו דבר כמו מקודם, אבל בפנים הוא אדם אחר לגמרי, כמו שרבינו הקדוש אומר (חיי מוהר"ן סימן רל): "אני יכול לעשות איש כשר שקורין גוטער יוד כמוני ממש".

ואת זה אמר הצדיק למלך שיהיה להם בן שיהיה מאבנים טובות עם הסגולות של כל האבנים היקרות ובינתיים לא ראו כלום על הבן שהוא מאבנים יקרות, הוא היה נראה ילד פשוט, כמו כולם, אבל ברגע שהוא נחתך, כבר ראו הכל, ראו מה יוצא ממנו, ראו איך הוא נשאר מיושב בדעתו, לא צועק ולא משתולל, הוא מתחזק באמונה בקב"ה ואומר 'גם זו לטובה', הכל זה מהקב"ה, ועכשיו רואים את האבן היקרה שיש בו.

וכך זה אצל כל תלמיד שמתקרב לרבינו הקדוש, מבחוץ לא ניכר עליו שום דבר מיוחד, כולם מתפלאים מה הוא מחפש בברסלב? מה הוא מקבל שם? - אבל כשמתחיל לעבור על האדם מעברים, כשהוא עובר קשיים, עכשיו רואים כבר היטב מה הוא מקבל מרבינו, אדם רגיל שעובר עליו קשיים ל"ע, הוא נהיה ממורמר ומקלל ר"ל, אבל זה שמקורב לצדיק, מקורב לרבינו, הוא יכול להחזיק מעמד והוא יעבור את זה בגלל שהוא חי עם האמונה בקב"ה.

וראש הישיבה שליט"א נכנס לשיחה ארוכה בעניין ואמר: אנשים מתפלאים ושואלים מה יש בחסידות ברסלב? איך אפשר להכיר מיהו ברסלב'ער? בכל החסידויות בעולם אפשר להכיר על החסידים להיכן הם שייכים, כל החסידים מתנהגים באותם מנהגים ולבושים בלבוש אחיד, אבל איך אפשר להכיר על הברסלב'ער מאיזה חסידות הוא? לכן אנשים טועים, וכשהם רואים ברסלב'ער שמתנהג שונה, בהתנהגות מעניינת, מיד מראים עם האצבע: 'אה זה המנהגים של ברסלב... אבל

אותי, אני צריך אוכל לאשתי וילדיי".

יש אברכים מטופשים שמתי שהאישה מבקשת קצת כסף צועקים: "את אוכלת לי את כל הכסף...!" - וראש הישיבה שליט"א מאד כאב על זה ושאל: מה יקרה אם תתן כמה דולרים לאשתך? אשתך לא שורדת, היא ערה בלילה עם הילד, היא מבשלת, אופה, מכבסת את הבגדים וכו' וכו', ומה היא מבקשת ממך, סך הכל היא צריכה מנקה שתעזור לה לנקות את הבית! בשביל מה נועד הכסף, אם לא בשביל האישה והילדים?! מה אתה מפחד לפתוח את ה'מאה הסגור'?! אני שומר את זה לעוד מעט □ מדוע העוד מעט יותר חשוב מהעכשיו?! מבהיל לשמוע איך אברכים מתנהגים בכזה רוע בבית בשביל כמה דולרים, אשה שחה בפני שהיא צריכה שפתון לשפתיים שלה מחמת היובש ואין לה חצי דולר בשביל לקנות את זאת, בעלה עושה דין וחשבון על כל דולר שהיא משתמשת...

פעם מוהרא"ש הציע שידוך לבחורה עם בחור מהישיבה שלנו, והמראה של הבחור לא מצא חן בעיני הבחורה, והיא אמרה למוהרא"ש שלא מוצא חן בעיניה המראה שלו, מוהרא"ש אמר לה: זה לא בעיה, רק תראי שלא תיפלי עם בחור שלא יפרגן לך בקבוק סודה, היא יצאה מהחדר של מוהרא"ש ואמרה לאח שלה: "מוהרא"ש רק מתכוון בזה לעשות שידוכים לישיבה שלו, יש די והותר בחורים טובים בישיבות אחרות..." לבסוף היא לקחה בחור 'מצוין' מאיזה ישיבה, ולאחר החתונה היא רצה כל יום עם הנשמה ביד לעבודה, יום אחד היא הייתה רעבה ונכנסה לחנות לקנות לעצמה אוכל, ובסוף השבוע ראה בעלה שחסר קצת כסף בחשבון, והתחיל לצעוק עליה: "איפה הכסף 'שלי' את אוכלת לי את הכסף!..." (מדוע הכסף 'שלו', כשהיא רצה לעבודה?...) והיא החלה לבכות ובתגובה הוא אמר לה "את בוכה

האמת היא שחסיד ברסלב אי אפשר להכיר מבחוץ, לברסלב אין לבוש אחיד שכולם יכולים להכיר למי יש שייכות לרבינו, רבינו רוצה מאיתנו שנדבר להשם, שנתבודד כל יום, שנשפוך את ליבנו להשם ונספר לו את כל מה שעובר עלינו, התבודדות זה עניין אישי ביני לקב"ה, האדם מטייל ברחוב, הוא הולך לסדר את ענייניו וכו' ותוך כדי הליכה הוא מדבר עם השם - את זה אי אפשר לראות מבחוץ, שני אנשים הולכים ברחוב אחד ליד השני, שניהם נראים אותו דבר, אבל זה שמקורב לרבינו מנענע את השפתיים ומבקש מהקב"ה: "רבונו של עולם תעזור לי שאחזור לביתי בשלום, עזור לי שיהיה לי שפע".

והמשיך ראש הישיבה שליט"א ואמר: מאוד נהניתי מהגליון 'קרית ברסלב בלעטל', זה מאוד יפה, מאוד יפה לראות איך אברכים חיים עם הקב"ה, הם חיים עם תפילה, אברך סיפר שם שלא היה לו כסף לקניות לשבת, והלך לפינה וביקש מהקב"ה: "רבונו של עולם אל תבייש אותי, אני צריך אוכל לאשתי וילדיי", ואחרי שהוא ביקש מקב"ה, ניגש לחבר ושאל אותו עם הוא יכול לעזור לו לשלם את הקניות לשבת, ואמר לו את הסכום כמה שעולה לו, והחבר הוציא את הסכום כפול ארבע ונתן לו - אומר ראש הישיבה שליט"א: 'המעשה של תפלה' הוא שכשלא היה לו כסף, הוא הלך לבכות לקב"ה, והסיום של הסיפור שהקב"ה עזר לו - זה כבר לא מעניין, לא זה היופי שבסיפור.

היכן שומעים עוד בעולם שאחד שאין לו כסף, הולך לצד ומבקש מהקב"ה?, מה עושים אנשים שאין להם כסף? לוקחים הלוואה, קונים עם כרטיס אשראי, או צועקים על האישה: "את אוכלת לי את הכסף □!" אבל כאן רואים דבר חדש אצל תלמידי היכל הקודש הולכים אל הקב"ה ומבקשים: "רבונו של עולם אל תבייש

סתם, אני ידביק לך את הפה, אני מוציא אותך מהבית □ " היא שלחה לי מכתב ושאלה האם היא מחויבת לחיות עם כזה בעל חיה רעה - עד שהם התגרשו...

וסיים ראש הישיבה שליט"א: זה ההבדל בין אדם שחי עם צדיק לאדם שחי ללא הצדיק, מכיוון שמבחוץ אי אפשר לראות את ההבדל, אבל הבה נסתכל לחיים שלהם כשמהו קורה, אפילו דבר קטן, לדוגמא החשמל קרס, הבוילר התקלקל וכדומה, כשנקשיב מה קורה בתוך ביתם ניראה שמי שחי עם צדיק ממשיך להיות שמח, ושרים 'הכל זה הקב"ה', הכל מהקב"ה, והאחר שאינו חי עם הצדיק שם כל אחד אשם ושומעים את הקולות מאחורי הדלת...

וְגִזַּר עַל הַיְהוּדִים שִׁיתְּפִלְלוּ, וּבְקִשׁוּ הַצְּדִיק הַגָּדוֹל, וַהֲבִיאוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ, וְהַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָיָה מִתְּפִלֵּל תָּמִיד לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאֲשֶׁר שֶׁהוּא הָיָה מְכַסֶּיחַ שִׁיחֵיהַ הַבֶּן מֶלֶךְ כְּלוּ מְאֻבְּנִים טוֹבוֹת, וְלֹא הָיָה בֶן, וְהָיָה טוֹעֵן לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ: הָאֵם עָשִׂיתִי זֹאת בְּשִׁבִיל כְּבוֹדִי? לֹא עָשִׂיתִי כִּי אִם בְּשִׁבִיל כְּבוֹדֶךָ, וְעַכְשָׁיו לֹא נִתְקַיֵּם כְּמוֹ שְׁאִמַּרְתִּי. וּבֹא הַצְּדִיק לְהַמְלִיךְ, וְהָיָה מִתְּפִלֵּל וְלֹא הוֹעִיל.

פה רואים נקודה חשובה מאוד, שכשצדיק מבטיח או מברך צריך להתאזר בסבלנות ולהמתין לישועה ולא לעזוב את האמונה, כמו שראינו בסיפור שהצדיק הבטיח למלך שיזכה בבן שיהיה מאבנים טובות, וכשגולד הבן לא ראו זאת היה הצדיק מתפלל לקב"ה ואומר: שהבטיח למלך שבנו יהיה מאבנים טובות וזה טרם התקיים, והוא בא בטענה לקב"ה "האם עשיתי זאת בשביל כבודי? לא עשיתי כי אם בשביל כבודך, ועכשיו לא נתקיים כמו שאמרתי", לכן צריך האדם שתהיה לו סבלנות לצפות לישועה, ולהאמין שבינתיים הצדיק מבקש מהקב"ה עליו ולבסוף זה יתקיים.

הרבה בחורים שואלים, הם היו ביבנאל

בציון הקדוש של מוהרא"ש זכותו יגן עלינו ומוהרא"ש הבטיח בהבטחה חזקה (צוואת מוהרא"ש, אות ה): "אני מבטיח שכל בחור רוק, וכל בחורה רוקה, שיבואו כאן לקברי, ויגמרו את כל ספר תהלים מהתחלה עד גמירה לזכותי, אזי אשתדל בכל מה שרק אוכל שימצאו את זוגם, וזה הבטחה חזקה ממני.", אבל למעשה הם עדיין לא נושעו - אומר ראש הישיבה שליט"א: מה שמוהרא"ש כתב בטוח יקוים, רק צריך סבלנות להמתין לישועה, ובינתיים הצדיק בא בטענה לקב"ה: "וכי כתבתי את זה בשביל הכבוד שלי? ציוותי שיכתבו את זה על המצבה שלי בשביל הכבוד שלי? עשיתי את זה בשביל הכבוד שלך", עד שהקב"ה יעזור שכולם ימצאו את זיווגיהם.

וְהוֹדִיעֵנו לֹא שֶׁהוּא כְּשׁוֹף. וְהַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָיָה גְבוּהָ לְמַעַלָּה מִן כָּל הַכְּשָׁפִים.

וראש ישיבה שליט"א הסביר שרואים פה את גדלות הצדיק שגבוה מכל המכשפים.

וּבֹא הַצְּדִיק לְהַמְלִיךְ, וְהָיָה מִתְּפִלֵּל וְלֹא הוֹעִיל, וְהוֹדִיעֵנו לֹא שֶׁהוּא כְּשׁוֹף.

וְהַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָיָה גְבוּהָ לְמַעַלָּה מִן כָּל הַכְּשָׁפִים, וּבֹא הַצְּדִיק וְהוֹדִיעַ לְהַמְלִיךְ שֶׁהוּא כְּשׁוֹף, וְשֶׁהַשְּׁלִיכּוֹ הַכְּשׁוֹף לְמִים, וְאִין תִּקְנָה לְהַבֵּן מֶלֶךְ כִּי אִם שִׁישְׁלִיכּוֹ הַמְּכַשֵּׁף שֶׁעָשָׂה הַכְּשׁוֹף לְמִים אָמַר הַמֶּלֶךְ: אֲנִי נוֹתֵן לְךָ כָּל הַמְּכַשָּׁפִים לְהַשְׁלִיכֵם לְמִים כִּדִּי שִׁיתְּרַפָּא בְּנִי. וְנִתְּרַאָה הַבַּת מְלֻכָּה וְרָצְתָה אֶל הַמִּים לְהוֹצִיא הַכְּשׁוֹף מִן הַמִּים, כִּי הִיָּתָה יוֹדַעַת הֵיכֵן מִנְּחַ הַכְּשׁוֹף, וְנִפְלָה אֶל הַמִּים. וְנִעְשָׂה רַעַשׁ גְּדוֹל שֶׁהַבַּת מֶלֶךְ נִפְלָה אֶל הַמִּים, וּבֹא הַצְּדִיק הַגָּדוֹל וְאָמַר לָהֶם שֶׁהַבֶּן מֶלֶךְ יִתְרַפָּא, וְנִתְּרַפָּא, וְנִתְּיַבֵּשׁ הַצָּרְעַת וְנִפְּל וְנִקְלַף כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ וְנִעְשָׂה מְאֻבְּנִים טוֹבוֹת כְּלוּ, וְהָיָה לוֹ כָּל הַסְּגֻלוֹת שֶׁל כָּל הָאֻבְּנִים טוֹבוֹת: (הֵינּוּ כִּי אַחַר שֶׁנִּקְלַף הָעוֹר אִזּוֹ נִתְּגַלָּה וְנִרְאָה שֶׁהַבֶּן מֶלֶךְ הוּא כְּלוּ מְאֻבְּנִים טוֹבוֹת, בְּאֲשֶׁר אָמַר

הַצְדִּיק הַנִּלְוֵה.

אומר ראש הישיבה שליט"א אנו צריכים להוציא חיזוק מהקטע הזה, אפילו כשעובר זמנים קשים, רחמנא ליצלן, צריך לזכור שיום אחד יעשו מכל הפצעים, ומכל הצרות, אבנים יקרות, והכל יתהפך לטובה. לצערנו יש היום אנשים שמתמודדים עם צרעת על העור, יש להם אקזמה, תפרחת על העור לא עלינו, צריכים לדעת שעל ידי העצות של הצדיק, רבינו הקדוש, יעשו מזה אבנים יקרות, והכל יתפא.

הכוונה גם - 'צרעת' - עבירות רחמנא ליצלן; אדם שיש לו אייפון או טאבלט וכדומה שאפשר לראות שם את הדברים הכי גרועים, כל הלכלוך שבעולם, והוא יושב במחבוא שאף אחד לא יודע מה הוא רואה רחמנא ליצלן, האדם הזה הוא אדם מצורע, העבירות שלו - הצרעת הכי גדולה שיש בעולם, אבל כשמגיעים לצדיק, לרבינו הקדוש, יעשה מכל הפצעים אבנים יקרות, רבינו נתן לנו דרך איך לשוב לקב"ה שיהיה נעשה מכל העבירות זכויות.

רבינו נתן לנו את העצה של 'התבודדות', כלומר, שנתרגל לדבר לקב"ה בשפה בה אני רגיל לדבר, שנספר לו הכל - כל הירידות והנפילות, וכל מה שכואב לאדם, ועל ידי זה יוצאים מכל העבירות והבעיות.

זה התענוג הגדול ביותר שיכול להיות בעולם, שאגם יודע שיכול לדבר ולהשיח את כל ליבו לקב"ה, כל מה שכואב לו, וכל מה שמפריע לו, זה הרפואה והתרופה הטובה ביותר שמרגיעה את האדם.

הרבי אמר (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ק): "מקטן ועד גדול אי אפשר להיות איש כשר באמת, כי אם על ידי התבודדות", אומר ראש הישיבה שליט"א: המציאות מראה שלא רק

שאי אפשר להיות איש כשר ללא התבודדות, אלא אפילו כדי להיות אדם בריא ושלם אינו יכול אלא ע"י התבודדות, מכיוון שבלי התבודדות אדם יכול להשתגע לגמרי, תודה להשם שיש לנו את רבינו שנתן לנו את המתנה של 'התבודדות', שמבהירה לאדם שידע מה עליו לעשות; נס שיש לנו את התרופה הזו, בלי זה היינו צריכים לקחת תרופות אחרות כדי להרגיע את המוח.

וראש הישיבה שליט"א המשיך ואמר: אני מאד נהנה להיות בקריה, לטייל בין העשבים ולהשיח את כל הלב אל הקב"ה, בקריה קל מאוד לקיים את רצון רבינו ולהתבודד בין העשבים, כמו שאמר רבינו בשעה שטייל (שיחות הר"ן, סימן קסג): אִם הָיִיתָ זֹכֵה לְשִׁמְעַת אֶת קוֹל הַשִּׁירֹת וְהַתְּשׁוּבוֹת שֶׁל הָעֵשְׂבִים, אֵיךְ כָּל עֵשֶׂב וְעֵשֶׂב אֹמֵר שִׁירָה לְהֵשֵׁם יְתַבְרַךְ בְּלִי פְגִיָּה, וּבְלִי שׁוֹם מִחֲשָׁבוֹת זְרוֹת, וְאֵינֶם מְצַפִּים לְשׁוֹם תְּשׁוּלוֹם גְּמוּל, כִּמְהָ יָפָה וְנָאָה כְּשִׁשׁוּמְעֵין הַשִּׁירָה שְׁלָהֶם".

כאשר אני בעיר, אני צריך לדמיין כאילו אני בקריה, בכל בוקר אני הולך דרך של קילומטר ליישיבה ובערב כשאני חוזר הביתה אני מנסה ללכת בדרך שיש שם עשבים עצים וציפורים, אבל פה בקריה אפשר לקיים זאת בקלות, בכל פעם שאתה מהלך ברחוב תדבר עם הקב"ה אפילו רק כמה דיבורים, ואם אין לך מה לבקש אז תודה ותשבח את הקב"ה על העולם היפה שברא לנו ותאמר: "תודה לך השם על העולם היפה שבראת".

הקב"ה יעזור שנקיים את רצון רבינו ונזכה לכל טוב, אמן.

(ספורי מעשיות, מעשה ה', מבן מלך שהיה מאבנים טובות, חלק ב' נלמד בשבת בבוקר, פרשת חיי שרה, שנת תשפ"א לפרט קטן, ב'קרית ברסלב - ליבערטיי)